

JAFFNA COLLEGE LIBRARY
 DEC 11 1945
 YADDUKODDAL, CEYLON.

THE young idea

வினாபயிறு

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE
 FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. X.

Saturday, 8th Dec., 1945.

No. 4.

	Page
MY FAVOURITE STORY BOOK	3
CASE FOR CONSTITUTIONAL REFORMS	4
A SCHOOL BOY FIGHT	5
இனத்தமிழ் வீரனின் இனிய மண்பு	11
இயற்கை வளப்பும் அதன் இரகசியமும்	14
கல்லூரி கிடுகுக்கள்	15

E. R. APPADURAI
 English Editor.

KAMALAM TAMPOE
 Tamil Editor.

The young idea

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE
FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. X

Saturday, 8th December, 1945.

No. 4

Editorial

Ceylon has advanced yet another step towards Dominion Status. The acceptance by the State Council of the White Paper marks the beginning of a new era wherein Ceylon is to enjoy "full responsible government under the crown in all matters of internal civil administration."

A detailed examination of the various issues involved in the recommendations of the Soulbury Commissioners would be both unnecessary and unwieldy here. Various shades of opinion have already been expressed by various individuals and political circles in the country. Dr. V. R. Shockman felt that the Soulbury Report was "fair and reasonable." Some others were of the opinion that it had helped nobody. The vote in the State Council decided in favour of it. The All-Ceylon Tamil Congress issued a mandate to its representatives in Council to reject it. We shall not presume to pass judgement on the sensibility or profundity of any one of these observations. We should think it worthwhile to consider here a few relevant criticisms that the Commissioners have made with regard to "minority fears" and the attitude they have taken to what has been termed "discrimination."

Their report gives out that the Ceylon Tamil Congress and the

European Association had cited certain cases of legislation as being discriminatory against themselves. The Commissioners, well aware that "if discrimination is practised against a minority, it is usually by means of administrative actions which are difficult to detect and expose than are legislative measures" have proceeded to examine quite impartially the evidence submitted to them. Four instances of such discriminatory legislation were brought to their notice—Anuradhapura Preservation Ordinance, The Buddhist temporalities Ordinance, The Fisheries Ordinance and The Omnibus Services Licensing Ordinance. With regard to the Anuradhapura Preservation Ordinance they state,—“We think we are entitled to assume that the Ministers have given long and careful thought to this proposal, which is in any case in the best interests of Ceylon as a whole and not to the advantage of any one community; and we are not disposed to ascribe to them in this matter an intention to discriminate against any section of the minorities.” The other instances they contend do seem discriminatory *prima facie*. They had not received any evidence from minority bodies which could point to any intention on the part of the Sinhalese majority to discriminate against the

minority communities. On the other hand they felt that the policy of the Government seemed more to be beneficial to certain sections of the minorities than to the Sinhalese themselves—"Even so, the fact remains that of an irrigation expenditure of some thirty million rupees between 1905 and September 1943, over ten million rupees have been spent in the Northern and Eastern provinces, and complaints of special favours shown to these Provinces might well have come from other Provinces in the Island." The contention that it was discriminatory policy on the part of the Government which prompted the lack of attention paid to these two provinces since the introduction of the Donoughmore Constitution seems to the Soulbury Commissioners untenable—"In view of the relatively limited resources at the command of the Government, it was inevitable that the larger proportion of public revenue devoted to irrigation works in the Sinhalese provinces during the last decade should have involved a considerable diversion of funds otherwise available to the Northern and Eastern Provinces. But there is much to be said for the argument that the restoration of agriculture in the Sinhalese provinces was long overdue and that the Government's policy was an endeavour to make good the neglect of the past generations and to base public expenditure on the needs of the locality."

All this shows how the Soulbury Commissioners have regarded the apprehensions of the minorities with regard to "discrimination." They have examined impartially and carefully the whole question of "discrimination", . . . and feel satisfied that there is no clear evidence of any intention on the part of the Gov't, which is essentially Sinhalese at the moment—to discriminate against the minorities. An examination of the report reveals that they have stated so in very explicit terms—"A careful review of the evidence submitted to us provides no substan-

tial indication of a general policy on the part of the Government of Ceylon of discrimination against the minority communities." Besides they were also aware that there are considerable areas where small groups belonging to minority communities are scattered throughout the island "living peacefully alongside of their Sinhalese brethren." They would also see in the friendly and successful co-operation amongst the clerical officers lent to them by the various Departments of the Ceylon Government a happy augury for the future of Ceylon.

If the Soulbury Commissioners saw on the part of the Ceylon Government no general intention of discrimination against the minorities, and if they felt happy to recognise amongst the various communities a certain amount of amity and friendly co-operation what beats our comprehension is why they should have reserved to the Governor so many powers as safeguards for the minorities. Such action on the part of the Commissioners more than damaging the self-respect of the minorities seems to us to be very suspicious. It is a crying shame and a direct insult to the self-respect of the minorities that they should be reduced to such a beggarly position as to look up to Whitehall for protection against their Sinhalese neighbours. Indeed the only two safeguards for the minorities lie in the powers of the Governor and the goodwill of the majority community—"We can only express the hope that future Governments will be able to rise above differences of community—that is the verdict of the Soulbury Commissioners. What greater safeguard could a minority desire? The Soulbury Commissioners have placed no power in the hands of the minorities by means of which they might defend themselves but have only attempted to reduce them to the hopeless and despicable position of the dog that picks up the crumbs which fall from the master's table. Left to themselves, we have no doubt, the minorities would have adjusted themselves to the requirements of

the Sinhalese majority and *vice versa* as they surely did in the "pre-European" era.

In their epilogue the Soulbury Commissioners state—"But we think Ceylon is well qualified for a constitution framed on the British Model." We wonder whether after all a country that is considered qualified, and well qualified to work the Cabinet form of Government—a form of Government which is the result of very long experience, which has been tested by trial and error—may yet be considered unfit for self-government. It appears to us a contradiction that the Commissioners are blissfully unaware of to say "You are fit and yet unfit."

A third point we might consider is the defence of Ceylon. The trend of world events points to the formation of federal units and the Britisher we are certain is too shrewd not to foresee the possibility of a federation in which India and Ceylon would be

autonomous states. The defence of Ceylon should go with the defence of India and we should confess a sneaking suspicion that it is the awareness of this possibility which has prompted the Soulbury Commissioners to entrust the whole question of the Franchise and Indian Immigration into the hands of the Ceylon Legislature—a legislature on whose mind on the subject they stayed long enough in Ceylon to discover. It is not necessary for us to enumerate here the many advantages the patronising Britishers will have if they undertake to manage the defence of Ceylon although we might suggest that the advantage of using Ceylon as a base to control an independent India will not be the greatest.

* * *

We wish all our readers a Merry Christmas and a Bright and Prosperous New Year.

My Favourite Story Book

Of all the books I have read so far, I never get tired of reading "The Fairy Book" again and again. It is a collection of fairy stories by different authors. I do not like true stories, because there is nothing very interesting or wonderful about them. In fairy stories however, there is an air of magic and wonder, where fairies, goblins and giants, all gifted with magical powers, perform wonders which do not happen in everyday life. One can, also, see that every wicked character is punish-

ed, while the righteous achieve success in the end. So then lessons can be taught through fairy stories. It is observed that little children to whom fairy stories are told wake up in the night while dreaming about some horrible giant or goblin and have frequent nightmares. Still anyone enjoys reading fairy stories, as every action is a wonder. Fairy stories are really very thrilling and interesting.

J. RAJESWARY,
3rd FORD.

* * *

Mention all the causes that changed noble Macbeth into a tyrant?

Although Macbeth was a brave and noble man, he had a weak resolution and when he saw difficulties ahead his resolutions began to waver. As he had once given way and allowed himself to be persuaded by his wife to do a murder the next time it was easy to do the

* * *

same wrong again. He allows the wicked and flattering words of the witches to sink too deep into his mind, without attending to the warnings of good Banquo. Then he takes the meanings of the words of the witches and the spirits in the way he likes and at last gets disappointed at the equivocal speeches of the witches and

does many rash things and puts to death the wife, children and relations of his enemy Macduff. He believed the witches' words which were spoken in his favour and when it was against him he tried to stop its accomplishment.

[The above is an answer given by Miss R. Jesudason of III (A) at a term examination. We commend it for your consideration. —Ed.]

Case for Constitutional Reforms

(Continued)

"The "new creation" of the Donoughmore Commissioners on the model of the London County Council sought chiefly to abolish communal representation, to extend the Franchise and to grant to the State Council the power of initiation. These certainly were the merits of the Donoughmore Scheme but the demerits, when considered, seem to outweigh them.

The most obvious defect with the Donoughmore Scheme is the investment of so much power with the Governor. It is easy to understand that the problem of the political advancement of any dependent country like Ceylon is closely bound up with the amount of power invested with its Governor. So that any additional measure of independence that is granted to Ceylon will necessarily involve a relative reduction in the powers of the Governor. The Donoughmore Commissioners whilst professing to grant to the State Council the power to enact legislation reserved to the Governor the power to enact laws in the case of an emergency by message to the Speaker. This is not the only power the Governor has. Whilst having the power either to reject or assent to bills that are sent up to him, he also possesses the power of certification whereby he can certify as being of paramount importance any aspect of any bill irrespective of whether the State Council had accepted it or not. So that we are able to see how the Donoughmore Scheme provides for two legislative bodies for Ceylon—one to be found in the State Council Chambers and the other in Queen's House. And

no country that aims at independence will admit that this is a satisfactory state of affairs. Nor were the powers of the Governor restricted only to the matter of legislation.

The officers of State come in next for criticism. There are three of them—the Financial Secretary, the Legal Secretary and the Chief Secretary. The Donoughmore Constitution provides that these officers whilst taking the place of Ministers and acting in ministerial capacities are not required to be responsible to the Council. They are responsible only to the Governor. Here we witness an example of that phenomenon called "power without responsibility."

A third defect of the Donoughmore Constitution is to be found in the evils of the Committee System. It may be noted here that this constitution does not observe the principle of the "separation of powers" either, for we see that it is the same body that legislates and executes although for the executive purpose the Council resolves itself into seven committees. But the evils of the Committee System are quite a few. The Chairman of an Executive Committee who cannot be held responsible for any bill he introduces in Council and whose chief business is merely to introduce bills in the House draws a higher salary than the members who do all the work. Besides there is the danger that the members of the committee, might grow jealous (rightly) of the enviable position occupied by the Minister, which cannot be a healthy situation.

More important than these is the irresponsibility on the part of the

Ministers and the members of the Committees for their executive acts. A Minister who introduces a bill in the House is not held responsible for it, nor are the members of his Committee. Nor is the Minister obliged to resign if the bill he advocates in Council is defeated. Worse still there is the possibility of a Minister differing from the rest of his Committee members over any matter and yet being charged with the duty of introducing the bill in the Council. Such a fugacious responsibility on the part of the Ministers themselves is a peculiar evil of the Committee System.

These are not the only evils. There is no machinery for co-ordination of the different Ministers and no provision for united action. There is no collective responsibility except in matters financial. There is no guarantee that the Chairman of the different Committees and their members will act in con-

cert and there is nothing to prevent the play of motives and interests making for dishonesty.

A fourth cause for dissatisfaction is to be seen in the method of election of Ministers. The Ministers are not elected by the whole Council, nor is there any party system as in England which might enable the members of the majority party to constitute the Board of Ministers. The result is that the Ministers cannot expect to enjoy the confidence of the House and cannot rely on the support of the Council for the motions they introduce.

Added to all this is the weak position of the Board of Ministers. All this shows clearly that there has definitely been a case for the reform of the constitution. It is for us now to examine what the Sombury Commission whose report is now available, has made of it.

[This part concludes this article.—Ed.]

A Schoolboy Fight

Whenever you see a crowd of schoolboys you may safely say, it's a fight. You see boys running in from all directions on hearing the cry, "fight, fight, come along boys." You too run up anxious to gain a glimpse of the two youthful warriors. The two are rolling about in the dust in the middle of a ring formed by the spectators. You ask a young boy standing by your side what the matter is. "The one called the other an ass and the other thumped him on the head and the whole thing began," he replies. You look at the two combatants. One is on top of the other trying to twist the other's hand. The crowd yells encouragement to its favourite. "Come on, that's it.....wasn't that

a beautiful shot..... Oh! Sir, that is foul, stop it will you....." are some of the shouts you hear. One of the fellows is bleeding from his nose and the other shows a rather swollen and black eye. The fight seems to get a bit serious. "Stop the fight," orders a prefect who is looking on. It looks as if they have had enough. Willing hands separate the two. "Come on, boys, shake hands," suggests one of the crowd. One of the combatants offers his hand. The other grins and shakes it warmly. The crowd cheers and each of the two goes his own way without having any grudge or ill-feeling towards the other.

S. SOUNDARANAYAGAM.

Sportfolio

Our congratulations are due to W. T. Sanders who represented the college in the Ceylon A. A. A. Meet. He got himself placed third in the hundred yards dash and second in the two hundred and twenty. Sanders may justly feel proud in being able to place himself on a par with Ceylon's best athletes.

The public schools meet did not turn out as well as we expected it to be. W. T. Sanders secured a third place in the one hundred yards dash and "young" Kurien a third place in the two-hundred and twenty yards hurdles. Our congratulations.

Our football matches started with all enthusiasm under the able leadership of B. Nesarajah and K. Yogeswaren of the first and second elevens respectively. The standard of our game has been observed to be high indeed. Up-to-date we have played four matches out of which we have won one, drawn in two and lost the other. But we are not in the least disheartened about it, knowing as we do that we have played our very best. We should exhort the "College elevens" to keep that spirit up right through the season.

SPORTS EDITOR.

The Prize-Giving

Our Annual prize-giving came off this year on the 15th September. The programme for the evening contained two items—tea by the Principal to the Chief Guest and the Board of Directors and the function following it. The function started sharp at 6.30 p. m. when the Principal, the Chief Guest, the members of the Board of Directors and the members of the staff marched up to the platform and took their seats there. The Rev. K. S. Jeyasingam led the devotion. The welcome was offered by E. R. Appadurai. Then followed the report by the Principal which treated at length on the many endeavours and achievements of the school. The prizes were distributed by Mrs. K. Kanagaratnam, who is the wife of our distinguished Old Boy Mr. K. Kanagaratnam, the Auditor General of the Government of Ceylon. The most important item of the programme then followed—the address by the Hon'ble Justice Alan Rose. Justice Rose probably because he had been used to speaking softly in the law courts did not speak loud enough. But he looked very dignified, tall and erect, bowing to those on the

stage now and then very gracefully as though to a jury—that is what we saw of him. Justice Rose dwelt at length on certain observations he had made, since his arrival in Ceylon. He regretted that there was an over-enthusiasm for nationalism in Ceylon, which might eventually be the cause of Ceylon's ruin, as it had been the cause of the ruin of certain other countries of which he knew. He was sorry to note that it was this same Quixotic fervour for nationalism which had influenced the recent decisions of the State Council. He felt that at least that resolution, with regard to the medium of instruction in schools might have been looked at from a different angle. He suggested that the medium of instruction in schools should be a language of international popularity, for these were days when people had to think more in terms of internationalism than nationalism. And Justice Rose felt that English would best suit Ceylon's needs, for it was internationally spoken and was tending to become a world language and more particularly because Ceylon was quite familiar with it. Talking about

the Free Education Scheme and the place of Jaffna College in it, he felt happy that Jaffna College had decided to keep out of it though for one year because, he said, she would thus serve as an alternative-stand-by. His speech lasted for about an hour, nor was it devoid of the lighter vein.

A vote of thanks was proposed by W. N. S. Samuel, President of the School Council and seconded by Mr. J. F. Ponnambalam. The function closed with the singing of the College Song.

[Below are reproduced the speeches delivered by the two student speakers.]

Welcome

Your Lordship, Mrs. Kenagaratnam, Members of the Board of Directors, Alumni and Friends of Jaffna College:

It is my privilege to extend to you all a warm welcome to Jaffna College this evening and especially to this our prize-giving. We welcome you with that heartiness and warmth which is characteristic of Jaffna College and more so when we remember that petrol is hard to come by and transport difficulties are not yet too easily surmounted. This is an occasion when we take public stock of all our endeavours and achievements and derive happiness from the successes of our enterprises. We welcome you to a full share in our joys. This is also an occasion when we are obliged to examine the educational problems of the island and our own in relation to them. May we welcome you to a reasonable share in our problems too. We offer Your Lordship who comes to us for the first time a special word of welcome. We appreciate the great honour you are bestowing on us by coming all the way from Colombo with the sole purpose of being our chief guest tonight. We have heard that Your Lordship is one who is keenly interested not merely in the maintenance of law and order in the country but also in the social and religious problems of the island. Your active participation in the endeavours of the Colombo Y. M. C. A. is an indication of your great concern in such matters. We are therefore very fortunate in having you with us just now when

the whole question of the future of Jaffna College is in the melting pot. It is needless for me to tell you how much we should value your observations, knowing as we do that they proceed from an impartial judge and a devout Christian.

Your Lordship will pardon me a student (I trust it would be a mitigating circumstance) for including even in a welcome speech a case for the students. It is fortunate that we live in times that are momentous both in the history of the island and the annals of the human race. The present is an era of international democratic socialism (if I may be permitted to give it a name) and the victories of this war are not those of any one particular class, race or nation. They have been wrought out of human suffering and sacrifice through the collective good in man for the benefit of all mankind. It is but proper that we students should seek to know our place in the new order. Before the war in Europe broke out, English educationists sat in sackcloth and ashes bemoaning the apathy and callousness of English students, but we find that it is from this self-same student population that the unknown and unnumbered heroes of this war have sprung. We students in Ceylon have often been told, and with no feigned concern, that we are indifferent and inert. It is not my intention here to refute the charge but to draw your attention to our many handicaps and frustrations. The educational system under which we

have been reared has sought to keep us confined within what Milton has called "the studious cloisters pale;" it has sought to keep us always at the circumference and never at the centre of life. Education being in a large measure divorced from life has tended, as it appears to us, more to be an escape from life than an entry into it. It is my humble opinion that the various subjects taught in our schools are so unrelated to life that we are left with a feeling of emptiness. It is a great pity that the envisaged educational reforms whilst being pre-occupied with free education and the medium of instruction have left the students clean outside the picture. We are told that our parents need not pay school fees for us from the 1st of October. It is certainly very comforting to know that our parents will be relieved of much financial embarrassment, yet the new scheme does not provide us any inducement to study which can be procured only by the provision of favourable opportunities for the full and free development of the entire human personality.

Mr. Gandhi's Scheme or the Basic

Scheme of Education commends itself to us because it gives to the students the opportunity to be self-supporting, self-reliant, creative, studious and more than all to be right in the centre of life. We here at Jaffna College have had the unique advantage of enjoying intellectual liberty. Yet we cannot escape the fact that at best it is only a partial liberty. We have hardly a share in the social and political life of the country. We cannot any longer subscribe to the view that a student is a store-house or repository of prescribed doses of academic decoctions. With all the earnestness we can command we submit that we are human beings with intellect, will and emotion.

Your Lordship, Mrs. Kanagaratnam and friends of the College, we have admitted you into the recesses of our hearts and minds, and it is needless for me to tell you how sincere and warm therefore our welcome to you all tonight is.

[A part of this speech has been omitted as having been taken from an Essay written by the speaker to the last edition of the Young Idea—Ed.]

Vote of Thanks

Mr. Chairman, Mrs. Kanagaratnam, My Lord Justice Allan Rose, Members of the Board of Directors, Ladies and Gentlemen:

As President of the School Council it has fallen on my shoulders to propose a vote of thanks to you this evening. Of course I consider it a great honour and privilege to express our warm welcome and sincere thanks to you all on this occasion.

Some of you may not know much about our School Council. But it is the talk of the day, with us at Jaffna College. It is composed of members elected from our four houses and three hostels. They help to maintain discipline in College, and are even put in

charge of dormitories. The school Council is an experiment in student self-government. We have been given wide powers with the only proviso that our decisions must receive the ratification from the Faculty before they become law. I think this experiment in student self-government is shaping well though inevitably not without set backs now and then.

To you Mrs. Kanagaratnam our most cordial thanks are due. It is not unknown to you nor to the general public what your great husband means to Jaffna College. That the public of Colombo immediately associate Mr. Kanagaratnam with Jaffna College is not merely unquestionable but justifi-

fiable. However we welcome you here not merely as the wife of our Auditor General, nor as the wife of our great friend and product, but as one who has an equal interest in our affairs. That kind and thoughtful hospitality, which you extended to the teachers and members of our Dramatic Society, who went over to stage Poothathamby at Colombo is still fresh in our memories. Such a hospitality, we know, is always available to us, at your residence in Colombo.

Justice Alan Rose, we welcome you on behalf of the student body. We are thankful to you for the kind trouble you have taken to come over and give us this encouraging address. It is a good thing that one from the judiciary is associated with a function of this type in an educational institution for it serves as a refresher to both parties. To you, Sir, especially in that it affords a refreshing change from the murky atmosphere of the Law Courts to this enlivening atmosphere among students and young ones.

Members of the Board of Directors, we feel happy that you all are here seated like our benevolent fathers. You govern us in your wisdom. The welfare of this College which we all love is uppermost in your minds. We thank you,

Principal, Sir and members of the staff, to you we are ever indebted. We need not thank you for the part you have played in this function, for it is as much ours as yours, yet I will not miss this opportunity of thanking you publicly for the keen interest and kind concern you have for us.

To the members of the Alumni—a word. You certainly would recollect the feeling of pride and thankfulness which you would have felt on an occasion like this sometime or other when you were students here. We feel now just as you felt then. We thank you for the keen interest you have taken in the College and for your kind presence here.

We also thank all parents and well-wishers who have responded to our invitation and are present here now. (Shouts from the students for a holiday).

My Lord, may I rise now as an Appeal Court Lawyer before you, I think it is my duty to make known to you the desires of the students. They are only anxious for a holiday in honour of your Lordship's visit, and may I plead on behalf of them to secure from the Principal the granting of a holiday.

Personal

Mr. Royston Mason who visited Jaffna College a month or so ago wishes to thank Mr. Chelliah and the many students whom he met, for the interesting interviews and

the good time he had with them. He would also be pleased to meet, over in England, any student from Jaffna College who might go there for further study.

IN MEMORIAM

We are deeply grieved to record the death of C. W. W. Guna-segaram who was a student at Jaffna College for a period of more than 8 years. The death took place at the Green Hospital, Manipay in July 1945.

May he rest in peace.

இளஞாயிறு

யாழ்ப்பாணக்கல்லூரி மாணவர் வெளியீடு

மார்ச் 10.

தராசு மூல கார்த்திகை மீ 2௩௨ சனிக்கிழமை

இதழ் 4

பத்திராதிபர் குறிப்புகள்

“இலவசக் கல்வி வேண்டும்! இலவசக் கல்வி வேண்டும்!” என கம்மாணவர் புகைகளிலி நூத்த எழுந்த உறுதி மொழி களில் உன்னத ஒளி கம் காதுகளைத் துளைத்ததென்றி போலின. தேசாபி மானத்தின் மத்தியிலிருந்த எழுந்த இவ்வுணர்ச்சி ததையும் முறையீட்டின் சிகாரம் எனரும மெச்சத்தக்கதே. ஆனால், ‘கடந்தது இன்னது’, ‘காம் மேட்பது இன்னது’ என்பவற்றை சனஞுகப் புகித்த, அவற்றின் சிபரக்களை யராய்ந்து அறியாது, தேசாபிமானத்தின் நிரையினால் வெளிபுலகு மறைக்கப்பட்டு, ‘குருடன் யானையைப் பரிசீலாசிக்கத்தபோல, எரித்தாற்றிபா: கம் காணக்களைப் பொழி வது புத்திபான செயலன்ற; சிபாயமும இக்கை ஆசப பொறுத்தவர் ஆரப் பொறுக்கவொண்ணா! இவ்வளவு ‘கிலை யுடர்ந்த முத்திரை’ இ ன்கை மக்களுக்கு அளித்த கம் கல்வி மக்கிரிதானும் இக் கொள்கையின் மதிப்பை யுணர்ந்து, காம் அனைத் கடைப்பிடிக்கும் பாக்கியத்தையும் அளித்திருக்கிறோ. ஆகையால், இத் தருணத்தை காம் பயன்படுத்தக்கூடாது! எதிர்பார்த்ததும் பராத்தமாக யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி இலவசக் கல்வித்திட்டத்தில் கீழ் நனைத் தற்போதைக்காயினும் புகுத்திக்கொள்வதில்லெனத் தீர்மானித்தது. யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள ஏனைய அத்தனை பாடசாலைகளும், வெவ்வேறு கட்டக்களை யிட்ட இத்திட்டத்திற்கெனத்தியிருந்தும், யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி, அரசாங்கத்தின் உதவியையும் ‘வளிபயந்த சிதேயியைக் கலைந் தள்ளுவது’ போலத் தள்ளிவிட்டு, கல்லூரி யிதவரை காலம் சீராட்டி வந்த கொள்கைகளை அர்ப்பணஞ்

செய்யப் பொறுக்காது, தனித்து நிற்கும் ஆற்றல் கொண்டது யாவரும் மெச்சத்தக்கதே. இக்கோக்கினை முழு ஆர்வத்துடனும் ஆதரித்து, நங்கள் கண்மையையும் சித்திதெனும் கருவாது, கல்லூரி கண்மைக்காகக் கங்கணங்கட்டி நிற்கும் கம் ஆசிரியரின் பெருமையும் கிபக்கத் தக்கதே.

ஒரு நாட்டின் வளர்ச்சி அங்காட்டின் இளைஞரிலேயே தங்கியிருக்கிறதென்பது காம் கன்கறிந்த கிடயமே. கம் காடுமுன் னேற வேண்டுகாலால், கம் இளம்பிள்ளைகள் முன்வர வேண்டும். அத்தகைய இளம்பிள்ளைகளை புதுப்பித்த இன்றிபணமயாத கல்லூரிகள் வேண்டும். இலவசக் கல்வித்திட்டத்தின்கீழ் ஏற்ற முறையிற் கல்வி புகட்டுவது கல்பமான காரியமல்ல. சரிசீலர் சமாளமாகப் புனைபன் கட்டாடுக் கவலான்களிறாக பாவக்கும் கல்வி கற்கும் தருணம் வாய்ப்பதம், ஒரோகிதமான முறையிற் கல்வி புகட்டப்படுவதம் பெரிதும் பாராட்டத்தக்கதே ஆனால் ஒரு மாணவனாது இபல்லைப் கூடியமட்டும் குறைந்த ஐந்தாம் வருப்பில் சிதாவிக்கவெனால் முடியா! உண்மையாக அந்தக் குழந்தையின் கிசைகத்தை அவ்வளவு சிறிய வயதில் எதுகிதம் ஒருவன் அள்கிட எந்தநளிக்கலாம்? ஆற்றக் கிபாகம் (Psycho-analysis) முகந்தானும் கண்டு கிடிப்பது அரித்தனவே கண்மப்புகிறேன். பிள்ளைகளுக்குப் பிள்ளைகள் கித்திபாசயிருக்கக் கூடும், ஒரு குழந்தையின் இபல்லைப் சிறிபவயதிலேயே மதிப்பிடக் கூடியதாகயிருக்கும். சில குழந்தைகள் பால்பத்தில் சாதியமாகிநூந்த பிள்ளை மழுக்குவதுமுண்டு. வேறுசில, சிதவய

தில் மக்திப தேற்றம் காட்டி சாமர்த்திய மற்றவர் போல் நேருன்றினாலும் வளர் வளர் அவர்கள் மற்றைய பிள்ளைகளைக் காட்டிலும் எவ்வளவோ வல்லவர்களாக மாறுவது நாம் கன்கு அறிவேம். சிறுவயதில் எதுகித உறுதியும் காட்டாத எத்தனையோ மாணாக்கர், பின் அரும்பெரும் அறிஞராகவும், கல்விமான்களாகவும் விளங்கியது நாம் காணவில்லையா? அவ்வயதில் வரக்கூடிய குழந்தைகளை ஐந்தாம் வகுப்பில் மட்டும் தட்டி அல்லரும் மலரை மொட்டிலே கிள்ளுவது நியாயமா? “கிளை யும் பரிசை முனையிலே தெரியும்” எனக் கூறி இதற்கு நியாயக் காட்டக்கூடும். ஆனால் முனையிலே சிறியதாகவும், வளர்ச்சி யற்றதாகவும் - ஏன், கருகுத் தன்மையே காட்டும் - எத்தனையோ பயிர்கள் கால வகையில் வளர்ந்து, செழித்து, ஒங்கு வதை நாம் காணவில்லையா? “இலவசம்” என்பதற்காக நாம் கம்மை யீததிட்டத் திற்கு சரண்புகுத்துகின்றோமென்றேயெழிய, “கல்வி” என்ற முறையில் நாம் உண்மையாக இத் திட்டத்தை வேண்டிநிற்கின்றோமா என்பது எல்லோர் மனதிலும் ஏழவேண்டிய கேள்வி.

இலவசக் கல்வி கிடைப்பது இலங்கைக்கு ஒரு பெரும் கொளையாகவே நாம் கொள்ளவேண்டும். எத்தனையோ கல்லூரிகள் அதற்கிணங்கியது, வரியவர் களுக்கும், உபயோகக் கல்விக்கு இயன்ற தாயிப்பு இல்லாத மாணவ மாணவிகளுக்கு ம் அவர்கள் ஆற்றும் அரிய தொண்டாகும். கட்டாயக் கல்வித் திட்டம் மிகவும் பேரற்றத்தக்கதே. ஆனால் ஒரு கல்லூரியாவது தனித்து நின்று, ஓர் அளவான மாணவர்களுக்கு ஏற்ற முறையிற் கல்வி புகட்டி, உண்மையான தேசியமனிக்களையும் தலைவர்களையும் நாட்டிற்கு அளிக்கும் பெருக் தொண்டுகளை ஆற்றவேண்டாமா? இதில், யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் நிலையும் ஒரு கேள்வியாக எழக்கூடும். இக்கிராமத் தேசாருக்கு இவ்வரிய “கிளையுயர்ந்த முத்து” மறுக்கப்பட்டதா? அதை வேண்டி நிற்கில், கிராமவாசிகள் எல்லோரும் வெளியேற வேண்டுமா? என இவ் விதமான கேள்விகள் எழுவது நியாயமே.

இதைவிட்டு நாம் சுற்று ஆலோசிக்க வேண்டும். இத்தனை ஆராய்வாக நாம் கல்லூரி கட்டாதபடி வேண்டிய புதித முறையை நிதானித்தவர்கள் இந்தப் பிரச்சினைகளைக் கருதாத கிட்டிருப்பார்களா? அப்படி பல்ல. யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி (Private Free) ஆக கட்டாதபடியேத முறை (Ideal) என அதிகாரிகள் கண்டார்கள் அதைவே வேண்டியும் கெட்டுகள் என நாம் அறிவிக்கும். ஆனால், எடுத்தவுடன் அந்நிதமண நிலைக்குள் தன்னைப் புகுத்திக்கொள்ள கல்லூரி தனியாகவே, அப்படிப் புகுத்தினாலும் அது அனுகூலமான முறைபாரும் என்பது கேள்விக்கிடமயது. அதற்குப் பதிலாக, உதாரமான முறையில் உபகாரச்சம் பனத்திற்குக் கல்லூரி இடமளிக்கிறது. தகுதியான மாணவர்களுக்கு இலவசக் கல்வி கிடைக்கிறது. உண்மையானவர்களை வேண்டி இம்மாதிரி ஏற்புடைய தேர்வு தற்குக் காரணம் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் கிலையே. இந்தப் பரவைக்குள் ஒரேயொரு கல்லூரியாகத் தனித்து கிலை கொண்டிருக்கவேண்டிய இக்கட்டம் கேரீட வேண்டி வருகிறது. ஆனால் ஒரு கல்லூரியாகவும் இவ்விதமாக வெளியே நிற்க வேண்டியது நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கு அத்தியாவசியம். அப்படித் தனித்து நிற்கக்கூடிய கல்லூரி இவ்வியாழ்ப்பாண நிபந்தனையில் - ஏன், வடமாகாணத்திலேயே - யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி ஒன்றே நியைப்பது நாம் உரை முடியாத காரியமா?

“செய்வன திருந்தச் செய்”

இதுவே நம் ‘அக்கடெமி’ (Academy) நிர்வாக சபையின் கொள்கை போல் நேருன்றுகிறது. ஏனெனில், கடந்த முறைகளிலிருந்த நிர்வாக சபைகள், ‘அக்கடெமி’க் கூட்டங்கள் சரியான முறையில் கட்டாதபடியே கிடையும், அக்கூட்டங்கள் உண்மையாக, கேள்வியாக மாணவர்களுக்கு ஒருகித பயனும் அளிக்கா கிட்டாடும், கிழமைதோறும் தவறும்.

கட்டம் வைப்பதிலாவது நம்பினார்கள். ஆனால், தற்பொழுதிருக்கும் நிர்வாக சபையீர், இக்கட்டங்கள் வின்பொழுது போர்க்கிற்கும், அக்கத்தினர் ஆளுக்காளுள்ள உட்பகைகளைத் தீர்த்துக்கொள்வதற்கும் இடமாயினின்றன என்பதை உணர்ந்து போலும், கட்டங்கள் கூடுவதையே அடிப்பொடி நின்றுகிடீட்டார்கள். ஆம், கட்டங்கள் கூடினால் அவற்றால் மானவர்க்கு ஏதும் பயன் உண்டாக வேண்டிய; அதனே சங்கத்தின் முக்கிய கோக்கமும், இல்லாவிட்டால் வீணாக கோத்தைப் போக்குவதில் என்ன பயன்? இருந்தாலும் நிர்வாக சபை கூடிய ஊர்க்கம் எடுத்தால், என்ன அக்கத்தினரின் ஒத்தமழப்பிடுகுமும் இக்கட்டங்களை இயன்றவடி திறந்தமுறைகளில் நடாத்தத் தெண்டிக்கலாம். இதுவரை காரும் கல் ஊரியியிருந்துவந்த இச்சங்கம் சிறிது சிறிதாகக் தேவல் கலைபடைத்து, இப்

பொழுது இருக்கும் அடையாளமும் தெரியாதபோய்விட்டது கவலைக்கிடமான சம்பவமே.

சென்ற இளநூயிற்று வெளியீட்டில் மெக்குச் சோபன மொழிகள் கூறிக் கம் ஒத்துழைப்புக் கரத்தை பெமக்கு நீட்டிய மம் ஆங்கிலப் பத்திராதிபருக்கு என் கன்றியைத் தெரிவிப்பது என் கடனாகும், பெண்கள் பத்திராதிபர்களாக சிய மிகப்படுவது போன்ற இவ்வற்ப காரியங்களை இருபதாம் நூற்றாண்டில் வசிக்கும் இவர் அங்ஙனவு பெரிய மாறுதலாகக் கொள்ளத் தேவையிலையென கப்பு கிறேன். காலம் மாறுகிறதென்ற ஓல மிகைக ஒழிந்து, வருகிறதைக் கண்டு கொள்ள வேண்டிய காலம்து. அவர் உபசார மொழிகளுக்குத் திரும்பவும் என் அக்கிரகாரத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

இளந்தமிழ் வீரனின் இளிய மாண்பு

By

— “ இ. பஞ்சாட்சாம். ” —

ஓர் பூவாரவில் கம் புதுவிவாமாகில் அக்கு மம்மைக் கவர்வன அன்றலர்க்கிருக்கும் இரம் புஷ்பங்களே. அக்கணகி, மனித வாழ்க்கையில் இளமைப் பருவமும் கவர்ச்சியுடையது. இளமை என்றபதத்தின் கருத்து உருவகலை சிவியிருப்ப தென்பதமட்டுமன்றி, புதிது, கொடாது, வீரம், அஞ்சாமை முதலிய கருத்துக்களும் உடங்கியுடையது. இளமைக்கு முன் அச்சம், சோய்ய முதலியன பின் கட்டி ஒலினை. இரதகைய மாண்புடைய இளமைப்பருவத்தை இளம்பருவமுடைய வர்களாகிய காம் சொமை தெரிதேர்பயல் பரிசுத்த வேண்டும். இப்போது இவ்வரிய இளமைப் பருவத்தை உடைய காம் இனி வர்க்காலத்தில் கம் கட்டப்படாது கர்சும் கடமை உடையவர்களாக ஆத்க் கின்றோம். எனவே கம் இப்பொழுத விழித்தொழுகு கம் காம் எக்கண்டம் வேண்டி கிற்குக் கொண்டுள்ளப் புரிவோ

மாக! நம் நாடாணது, தற்போது பலவித இன்னல்களால் இடர்ப்பட்டுக் சகிக்க முடியாத என்களின் துணைப வேண்டி கிற்கின்றது. கங்காட்டு அரசியல் நிலையே யிதற்குக் தேவலை நிலையை அடைவதாகித் தத்தளிக்கின்றது. அரசியல் வாறுகள் பலர் பல கிராமம் நுறுகிய கோக்கக் குடனூக் தோன்றி விண் வாதமிட்டு கம் பொன்னுட்டை மிருத்தகோர் கோவல் நிலையிற் புதுக்கிட்டனர். உலகின் எளிய அரசுகள் கிடாமுயற்கியாலும் ஒற்றுமை யாலும் மேலோங்க, கம் கட்டோ ஒற்றுமை கின்மையினாலும், ஒத்துழைப்பின்மையினாலும் மேலும் மேலும் கீழ்க்கலை அடைந்து வருகின்றது. இதுகிற்த, கந்தாய்மொழியாகிய தமிழ் மொழி பரிம்பாடு சொற்களால் கூற முடியாத நிலையில் இருக்கின்றது. கம் மூதாதிகளாகிய அகத்திபரும், திருவள்ளுவரும் பாதுகாத்து வைத்த தமிழ்மொழியோ இப்பொழுது

உபசரிப்பாரின்றி அலைமோதலின்றித் த. அன்னிய பாஷையாகிய ஆங்கிலத்தில் போகக் கொண்டோம் தேர்மொழியாக தமிழின் இனிமையைச் சுவைக்க விரும்பியில் லாதவர்களாகிய தர் ஆதிர்ஷ்டம் உள்ள வர்களாயிருக்கின்றோம். இக்கவலைமே, நமது காலம், பாஷையும் கூற்றாகிய சேற் கிலேயிற் கிடக்கத் "தாய் கிண்ணப்பிச்சைசு கடுக்கத் தப்பி சண்டப்பிரண்டம்" என்ப தற்கிணங்க இளமைப்பருவத்தை உடைய கம் கேவலம் ஐரோப்பிய காகீகத்தில் போகக் கொண்டு எங்கேயும் வாலில் லெட்டுப் புரைபிடுக்கருட்டுட (Cigarette) னும், காவல் உச்சரிப்பதெல்லாம் ஆங்கில மாகவே நிரிந்து கம் வாழ்ச்சைப் பாளசுக்ரு கின்றோம்.

இளஞ்சிவக்கனே! எழுமின்!! விளி மின்!! உங்கள் தாய்நாட்டைத் திரும்பிப் பாருங்கள். நீக்களை முன்வந்த தப் பிப்பிராயக்களுள்ள அரவியல்வாதிகளை வென்று உங்கள் நாட்டைக் காப்பாற்றி, முன்னேற்றமடையச் செய்யுங்கள். அன்பர்களே, தமிழ்ச் சங்கங்களே கிது வுங்கள். இவ்வசத் தமிழ் வாசிக்காலை களை ன்நாடியுங்கள். பொதுக்கூட்டங் கள் கூடித் தமிழ் அறிவுடைமையா அழைத்து உபர்வியசைகள் கிழந்து வித்த தஞ்சைக்கார சேவைகளைக்குத் தமிழ்ச் சுவையை லட்டியுங்கள். இளைஞர், புது யுகக் கண்ண எழுங்கள்! உலகம் புத்தியிப்பெற்று வருகின்றது. தொழி துக்கு வந்தனஞ் செய்யுக் காலம்

செருக்கிவிட்டது. இளைஞர் எழுந்தால் எல்லாம் முடியும், கம் தமிழ் இலக்கியம் புதிய துறைகளில் மொலியவேண்டும். சாதமத வேற்றுமை, வகுப்புப்பொருமை, கட்டுச் சச்சரவு முதலியை, இளந் தமிழ ரின் முயற்சிகளாலியே நீக்கவேண்டும். இவையெல்லாம்! இன்னும் கம்நாட்டில் தான் டவமடும் வறுமையும், அடிமைத்தன மும், மடைமையும், இளைஞராகிய கம் மாலேயே நீக்கவேண்டும். இளைஞர் ஒன்றுசேர்த்தால் கைகூடாத தொன் டுண்டாய்?

ஆண்மையும், அஞ்சாமையும், ஆற்ற லும் கிரைந்த இளந்தமிழ் வீரர்களே! வீரத்தாயின் சேய்களே!! கம் நாட்டின் முன்னேற்றப் கம் கையிலேயே உள்தென் பதை மறவாதீர்கள், காமே, கம் நாட்டுக்கு உயிர் என்பதை உணருங்கள். வாலிபர கிய காம், ஆண்பெண் வித்தியாசமின்றி, ஒன்றுசேர்த்து உண்டாக்குக் கிவாச்சியே கம் நாட்டை விழித்தலைக்கும, எனவே, அன்பர்களே! எழுங்கள்!! உங்கள் இளமை நீக்குமுன் கற்றெண்டையாற்றுகள். உங்கள் உட்கையும் உயிரையும் கம் தமிழ் அண்ணைக்குத் தியாகஞ்செய்யத் தயார யிருங்கள். கிணறிலும் தூக்குத்தக லும் பாகதேயக்காக ஆத்ம தியாகஞ் செய்த வீரர்களையா? இளைஞர் அல்லவா? ஆகவே இழந்தமிழ் வீரர்களே! இனி யாவது கம் இளமைப்பருவத்தை கிட்டுக் காது கம் நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கு கத் தியாகஞ் செய்வோமாக.

ஓர் புது எண்ணம்

— 'அ' —

சென்ற விடுதலை நாட்டின் "வொட்க் கோத்" என்ற ஆங்கிலப் புலவரின் பாடல்களை வாசித்தோன், அதன் "We are seven" என்ற ஓர் பாடலிருந்தது. அது என் மன தில் புதிய எண்ணங்களையும் புதிய யோசனை களையும் முளைப்பண்ணிற்று. சில நாட் டொருபுயின் கிங்ஸ்பெரி (Rev. Kingsbury) க்கித் எண்ணக்களை அமைத்த எழுதிய ஓர் பாடல் என் கைக்கு எட்டியது. ஆறுதல் வாசித்தோன். முத்தியநிலும் பாக்க கிது எவ்வளவோ நிறத்தாகத் தோன்றிற்று, எவ்

வனவோ ஆறுதலை எனக் களித்தது. இத்த வைய நிரமைவாய்ந்த இப்பாடலை பற்றவர்க ளுக்கு அறிவியால்க்க என் மனம் விருப்ப ய்லலை. ஆனகில் கிரித்த உரை எழுந் துணிக்கோன். அதோர் குறை அக்கோரட வைகளில் வாசித்திருக்கலிய. அவர்கள் எனனை மன்னிப்பார்க்கென கம்புகிறேன்.

ஒருமுறை கிங்கெரி ஓர் எட்டுவயதச் சிறுமியைச் சந்தித்தார். அவளுடன் சம்பா விக்க விரும்பீ:-

“தங்கச்சி உன் போர் சொல் இத்தகதம் தருவேன் தாய் உண்டோ தந்தை உண்டோ சகோதரர்கள் உண்டோ?” என்று வினாவினார். அதற்கு அப்பின்னை உதரமாக :

“இங்கென்னை எல்லாரும் சுந்தரியென் தழைப்பார் வன் ஆச்சி என் அப்பு இருக்கின்றார் கீட்டில் எக்கண்ணணர் சம்பந்தர் கொழுப்பினிற் சுந்தினார் வன்னத்தை சிவகாமி இறங்குகளில் (Rangoon) உட்வார்,

“எனக்கிணையான் சுற்பகத்தான போன புரட்டாதி எங்கள் கடராசர் திருக்குஞ்செய்தாத் தான்காரிய பொருளென்று சார்த்து

சுதிக்கின்றான் தம்பி சிதம்பர நாகன் தவழ்கின்றான் ரூப்போ. “நாகன் இவெம் பின்னாகவே வேறு பின்னை இல்லை. எங்கள் ஆச்சி மப்புவுக்கு காங்கள் இவெம் உண்டே.”

என்றார். இதன்பின் புககவர் சற்றுசேர்த்து யோசித்து பின்னும் இச்சிறுமி கூறியதை விளக்காததினால் பின்வருமாறு கூறினார்.

“நாகன் இவெம் மக்கள் உலெம்” என்று பொழி கவிஞராய் இவரில் ஒருத்தி கடராசர் பகம் கண்ணின் பால்கி பின்னர் காவ்வர் உளீ, இவர் வந்தல் தவறு பாய்ப் அஞ்சினிலென்று போனால் காண்கிறே ”

உடனே அச்சுபெண் பதிலாக, “ஐயா நீ டேசுவது விக்கையிறும் விக்கை! அடியென் உன் சொல்லுவதைப் பொறுமையுடன் கேளும் மெய்யாய் என் அண்ணலவர் கொழுப்புக்குப்போனால் மேலுமொன்று போனதினால் மூன்றென்பீர்போலும்

“அக்கை சிவகாமி பின்னர் இறங்குகுள் அகன்றல் அவர் போக இருவர் உளீர் மூவரிலீர் என்பீர் இக்காலம் இருவர் உலெம்ஆச்சி தப்புயோடே யாழ்ப்பாணக் தலைவீட்டு மூவரவர் சென்றார்” என்றார்.

இதில்லையோ இச்சிறுமியின் துண் அறிவு விளக்குகின்றது. எவ்வாறு சுடும்

பாய் “யாழ்ப்பாணத்தனை விட்டு மூவரவர் சென்றார்” என்ற கூறினார்.

அத்தகு அவர், “சுந்தரி நீ என்மொழியேன் கொழும்புக்குச் சென்ற சோதரனார் திரும்பிவருவார், இது மெய் அன்றோ?

“அக்கை சிவகாமியுமே இறங்குகளிலிருந்து அங்கண்ணமே திரும்பிவருவார் இதுமெய் அன்றோ? தக்கை சுற்பகத்தான திரும்பிவருவானோ? தாரணியில் சிவகாமி காண்பாயோ இனிமேல்”

ரூப்புவரும் எவ்வளவு சிறந்த முறையிற் தான் கொல்வதே சரியென சீருபிக்க முயல்கின்றார். ஆனால் அச்சிறுமி அத்தடல் சிதம்பரார்? இல்லை அதற்கு அவர்:-

“கொழுப்புக்குச் சென்ற அண்ணர் வந்தார் தான் உனசே கொழுப்பினிலே இருந்தவிடில் இல்லைய வாபோலும்! வழுவில்சிவகாமியக்கை இறங்குகளிலிருந்து வந்தாந்தான் உளர், இல்லையெல் துவர் என்பீர்போலும்

“உன் தக்கை இங்கினிமேல் ஒருகாலும் வரான் உக்களிலே இனி அவள் செராத்தே! என்பீர் என் தக்கை இக்களினிமேல் வாரானேயாயின் யான் அகலேபோய் அவனைக்காண முடியாதே?

“கொழுப்பினினை வாராதேல் காணக்கே செல்வேன் அக்கையவர் வாராதேல் குதறி யக்கே செல்வேன் எழுதவொண்ணா அழகுடைய சுந்தரம் வாரானேல்

“எங்கு கடராசர் என மெழுவேன் அக்கே” “ஆசலினால் ஐயருளோம் ஐயருளோம் யாங்கள் ஐயருளோம் ஐயருளோம் ஆச்சியப்புக்கு பேதை அடிபென் உமது போதனையைக் கேளேன் பிழையாயின் பொறுத்தருளும் பெரியவரே”

“கண்பரே! இச்சிறுமியின் வன்மை மென்னே! எவ்வெருந்த இத்த ஞாபகத்தைப் பெற்றான் என்ன அழகாக அவன் தன்னுடைய கவிச்சையைக் கூறுகின்றான். ரூப்பகைகளும் சிவகாமிக்கையுடன் இருப்போனால், ஆராமம் இறந்தல் காவ்வர் சுக்குரலிடுவோம மார் அடிப்போமா. இல்லவே இல்லை. இவ்வளவு கம்பிக்கையும் மன உறுதியும் தீர்

எட்டு வயதக் குழந்தைகளுக்குமாயின் எங்களுக்கு எவ்வளவு அதிகமாக இருக்கவேண்டும். எங்கள் செயலையைக் குறித்த எங்கள் வெட்கப்பட்டுவெண்டாமா, இப்பெரியார் என்ன செய்தார் தெரியுமா?

இவ்வாறு சுந்தரிதான் இயம்பியதைக் கேட்டேன்
எட்டுவயதுப் பிள்ளைக் கிருந்த அரி
வெண்ணே!
உய்வாத கான் சொன்ன சொல் என்ற
கண்டேன்
உடனே ஏன் மயக்கமெல்லாம் ஒழிந்த
பறத்ததே.
சாவுக்கும் இறப்பதற்கும் பேதம் ஒன்று
கண்டேன்

சாவை வெல்லாமொழிந்து குடியமாய்ப் போகும்
சாவைவெல்லாம் ஒழியும் இறப்பவர்கள் ஒழியார்

“இற” என்ற சொல்லுக்கு “கட” என்ற பொருளை எங்கனில் அகேசர் எங்களுக்குருமையான வர்களை இழந்திருக்கிறீர். ஆனால் அவர்கள் ஒழிந்தபோகவில்லை. “இறப்பவர்கள் ஒழியார்” அவர்கள் எங்கனில்நீங்கள் கட்டிப்போய் இருக்கிறீர்கள். ஆகையால் எங்கள் அவர்களுக்காகத் தக்கிப்பானேன் சஞ்சலப்படுவானேன். “யாம் அகேசே போய் அவர்களைக் காணமுடியாதோ” என்று னாதரியமாய் உணரப்போகா.

இயற்கை வனப்பும் அதன் இரகசியமும்

— “பரிமளம் அப்புத்துரை” —

மானிட உலகின் மாயவாழ்வின் இரகசியத்தை அறியும்பொருட்டி ஒருமுறை கசக்தம் என்பான் காணும் புக்கானேனான். அந்தருணத்தில் அவளின் வரவை இன்னமுக்கொண்டு எறிச்சென்ற அழையப்பவர்போல் இளந்தென்றல் இனிமையாக எழுந்த வந்தது. இவ்வளம் காற்றின் இனிமையால் புத்தயர் நெற்ற சுசக்தம் அகமும் முகமும் மலர்ந்த தென்றல் எழுந்த திசை கோக்கினான். சற்றுத் தூரம் சென்றதும், கிராவன் வெப்பத்தால் அவன் மெய் கோர்த்து காவறண்டு ஆளுர்ந்த ஏழைப்பால்போல் மனம் தளர்த்து அலைந்த திரியும் வேளையில், அவ்வழியில் இளை நினைகனோபி இலங்கிய ஒரு பொருளை அமைத்திருந்ததைக் கண்டான் தீவ்வழியைப் போய்கையில் விளங்கிய வென்றாமரையில் அன்னங்கள் அமர்ந்த தயின்ற அழகு காண்போர் கண்ணைக் கவர்ந்த நெருமரைக் கயத்தில் கல்லன்னம் தயின்ற இயற்கை வனப்பைக் கண்ட மெய் கோர்த்த கசக்தம் அடைந்த இன்பம் அளவறந்தே.

அப்பொருளையில் இலங்கிய அழகிய மலர்கள் முகவர்த்து அவளை அழைப்பனபோல அணுகத்தன, தடாகத்தின் வண்ணமையும் செம்மையும் கண்ட சேய்போல மனங்களித்த அக்ரிரைப் பருகி மகிழ்ந்தான். இத்தடாகத்தின் அருகே கண்ணையும் சூததையும் ஒருகடே கவரும் களிதரும் மரம்பரணைகைக் கண்ட அதன் கிட்டப் போனான் கிராவன் வெள்ளையைத் தடுப்பதற்கு ஒக்கிய பாகிஸைப் பத்தல் தேய்க் தாப்போல விளங்கிய மாரிழலின் கீழ்

மெல்லிய இசைகாற்றில் இனித உறங்கினான். அத்தருணத்தில் கொப்புளில் மாறி மாறி பைக்கினின் தாவி விளையாடுவதும் சூயில்கள் மறைந்த தின்று கூடியதும் அவன் மணை மகிழ்வித்தன. இன்னும் பசுமை கீழமும், பறவை ஒலியும் பழத்தின் மணமும் திகழ்ந்திருப்பினும் பசியின் கொடுமைமால் பொறுத் தவாற்றாத கருக்கினான். கண்கள் கண்ணீரால் நிறைந்தன கூலை மேலிட்டிவிட்டதென்ன செய்வான் பாவம்! கற்பகத் தருவெண்க் கவின்பெற விளங்கிய மரக்கொம்புகளை கயத்து கோக்கினான். அவற்றின் பொன்னிறமான பழங்கள் கொத்துக் கொத்தாய் எம்மருக்கும் இலங்கக் கண்டான். சொற்ப கோர்த்தால் வீசிய தென்றலின் வீரத்தால் வீணாவில் அழகிய பழம் ஒன்று விழுந்தது. கசக்தத்திற்கிருந்த ஆனந்தம் எம்மரட்டி அளவிடக்கூடமா! கீளியின் நிறத்ததைக் கண்டும் கன் மணத்தை தூர்த்தம் தீஞ்சுவைவைத் தய்த்தும் இன்புற்றான்.

மறுபக்கம் கோக்கின், ஒருபோதும் முன் கண்டறியாத ஒரு மார்த்தனைக் கண்டு வியத்தான். அப்பாரம் “கவையாகிச் சொம்பாகி காட்டகத்தே கிற்கும்” மார்போல ஒக்கி வளர்க்கிருந்தது. அதன் கொப்புளிலும் கிரை களிலும் கூரிய முட்கள் இருந்தன. இலைகளும் கழைகளும்மிக்வாது பட்ட மாயபோல கின்ற அதன் கிணையால் செவ்வையாய் பழுத்த பழங்கள் கொத்துக்கொத்தாய் அமைத்துக் கண்களைக் கவர்ந்தன. அப்பமுமார்த்ததைக் கண்டு அவன் வியத்த கீற்றையில் அவ்வழியால் வந்த வயதில் முதிர்ந்த ஓர் அண்ணை அவன் அருகே

வந்த அங்கோ அழைத்து, 'என் அரும்பொருள் செல்வியே! கீர் கவலை சிறைக்கலாய் இக் கொடிய காணகத்தில் அலைந்து திரிவதன் காரணம் யாது! ஒழியாது உணரப்பீர்' என்றார். அதற்குச் சகலரும் அச்சுக்காரணத்தைக் காட்டி "ஆரிய அண்டையே! கண்களாக் கவரும் வளம்பு வாய்க்கத் திக்களிகன் உச்சுக்களின்கார தலின் உண்டாணைக் கொள்ளும். இம்மாதக் கொம்புகளை விதகாக் கொட்டி ஈரிப்பதற்கும் இசனிடம் உண்ட முன் இடை-பூறுயிருகின்ன தது. ஆனால் முன் இளைப்பாறிய மாதகின் இனிமைமும் இம்மாதகின் கொரிமைமையும் எல்லாறு உணரப்போன்" என்று கூடச்சுறையை விரிவுடன் கூறினார்.

இதைக் கேட்ட அறிவியல் சிறந்த அங்கோ, "மதனே! அன்புடன் அழைத்து இன்புடன் கட்டித் தாகம் தனித்ததுத் தளர்வைமற்றித் தக்கி, இளைப்பாறக் குளிர்ச்சியுட்க்கப் படியாறப் படியுள் அளித்த இத்தன்மையை கொக்குக் கால் கல்லார் கையிட்ட செல்வத்தின் தன்மை கல்லாய் விளக்குவதாரும், வறமையால் வந்த

விரீருத்தினரை இளியமுட்கத்தடன் வற்ற அவ ரது குறையை சிறைவேற்றுவதே அறிவுடை யோர் செல்வமாரும். பொங்கை எப்போதும் தன்மை வாய்க்கு விளக்குவதபோல அறி வுடைமையார் செல்வமும் இலவகும், தாகத்தால் வருந்துவோர்க்கு நீர்வழங்கும் தடாகம்சேரலக் கல்லியும் செல்வமுற்பூத்த போலோர் வறி யோர்க்கு உணரயாறு பொருள் வழங்கும் வன் கண்களாய் விளக்குவாரின், இதுபற்றியே கொய்யாமொழிப்புகவர்:

கல்லார் கட்டப்பட்ட வறமையின் இன்னுதே கண்கள் கட்டப்பட்ட திரு!

என்ற உண்டமையக் கூறுகின்றார், ஆனால் கொடிய கச்சுமரத்திலையைச் கண்ணிற் கணிக் கொணையார் கையிட்ட செல்வமபோல் பிறர்க்கு இடர் விளாவித்தும் என்ற விளக்கி அவன் கவலையை அகற்றினார்

காணகத்தின் இயற்கைகளைப்பின் இரக பெத்ததை உற்றுணர்ந்த சுத்தம் ஆணத்தக் கூட வில் மூழ்கினார்.

கல்லூரி வினோதங்கள்
(‘ஆளு’ + ‘கமழ்’)

1. வட்டிக் கோட்டையிலே வன்மை யுற்றிருக்கும் கல் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியை—கிளியே யாலர்க்கும் தெரிந்ததாக.
2. கல்லூரிதலில் கட்டிநூல் கணிகளை செயல்படு கணிவுடன் எரித்தாரப்போன்—கிளியே காதலுடன் கேட்பாயடி.
3. இவர்களைக் கல்லூரிதலில் இதுமான தூல் கிளையம் இங்கே யுனதென்றால்—கிளியே யாரும் மறப்பாரோடி.
4. இத்தப் பெருமையுடன் இக்கிவர் வாழ்க்கிடினும் கத்தமிழ்ப் பெருமையடி—கிளியே கணிதலுமிக்கு இல்லை.
5. அன்னிய ஆக்கலத்தில் அடிமை போல் மோகம் கொண்டு அறியாமைய் பேய் பிடித்தது—கிளியே அகற்றிவிவர் தமிழை தூல் கிளையத்திலே தலிழ் தூல்கள் மிகச் சிலவே சேர்க்கிறுத்தால் தமிழ் ஆரி—கிளியே சேர்க்கிறியோ இவர்களுக்கு
7. அரசியல் வன்மத்திலே அடம்பக் கொடி போன்ற வளர்க்கிறுக்கும் கம்பாணவர்—கிளியே வளர்க்கிவிவர் மோனமையடி.
8. கல்லூரி யித்தனிலே கணிவுடனே கற்றுவரும் மாணவிகளைப் பற்றி—கிளியே மனமுடித்த சொல்லத்தினே?
9. கோத்தக் கொடு சேலை கோலையாகக் கட்டிக் கொண்டு இயற்கை தரு அழகத்தை—கிளியே இயன்ற மட்டும் கெடுப்பாருண்டு.
10. இய்யிய ‘சிகாரட்டை’ திறமுடன் பிடியா விடின மாண மிளையென்று சொல்வார்—கிளியே மாணவ மாபினர்கள்.
11. தேசத்திற் சேற்ப உடை தேர்க்கிடத் தெரித் திடாறு உவ்தன் வெப்ப மதிலும்—கிளியே உடுப்பத ப்ளானல்வீற்றே (‘Flannel [Suit]’).
12. சரிசீள் சமாண கொன்றும் சரியொத்த வாழ் வென்றும் செப்பித் திரிவாரடி—கிளியே செய்வ தரியாரடி.

13. சுதந்திரம் என்று கூறி சுற்றித் திரிந்தி டிதும் மந்திரத்தாலே பெருகும்—கிளியே மாக்களி வீழ்வதுண்டோ?

14. சாதிய பிரிவு சொல்வார் சண்டைதனும் பிடித்தி டிவார் அடிமைத் தனத்தை யன்றே—கிளியே அந்நிடை ஓய்வாரடி.

தமிழனே கேள்!

ஓ அறிவற்ற தமிழனே!

உலகத்தில் பேசப்படும் பாஷைகளுள் உன் தாய்ப்பாஷையே சுத்தமான சென்பசை நீ அறிவாயா? உலகில் முதன் முதல் சிந்திருத்திருந்தவருள் தமிழரும் திருவீரே! இதனால் உனக்குப் பெருமைபுண்டல்லவா? உன் தாய்ப்பாஷையிலே உனக்கு அபிமானமுண்டா? பிற பாஷைகளைப் பேசுவதில் உனக்குள்ள மதிப்பு யாத? உன் தாய்ப்பாஷையை இழந்த நீ உன் தாயை இழந்தாய் என்பதில் இயமுண்டா? பிற பாஷைகள் உன்னை மயக்கி உனக்கின்பழட்டுவன போற் பாசாங்குபண்ணுகின்றன, அவைகளை நீ நாடாதே. இன்றே உன் தாய்ப்பாஷையில் அபிமானக்கொள்.

தமிழ் மொழியிலுள்ள நூல்களைப் போல் வேறு மொழிகளிற் காண இயலாத, ஆனாலும் உன் தாய்மொழியிற் போதியவை நூல்களில்லை. ஆகையால் பிறநாட்டு கல்லறிஞர் சுதந்திரங்கள் தமிழில் மொழிபெயர்த்தல் வேண்டும். இறவாத புகழுகடைய நூல்கள் தமிழ்மொழியில் இயற்றல்வேண்டும். இன்னும் தமிழ் மொழியிலுள்ள பெரும் காப்பியங்களை நீ அறிவாயா?

உன் தாய்காடாகிய செந்தமிழ் நாட்டைப்பற்றி உனக்குப் பேசுகிய அறிவுண்டா? நீர்வளத்திலும் நிலவளத்திலும் இந்நாடு வேறுநாடுகளுக்கிணையரகரது. வேதம் நிகழ்ந்த நாடு தமிழ் நாட்டென்பதை மறவாதே! இங்கு பாயும் கங்கை போன்ற புண்ணிய நதிகள் மிகவும் சிறப்புப் பழைய புகழுமுடையவை. கல்வியிற் செந்த நாடு தமிழ் நாடு. கம்பனையும் வள்ளுவனையும் இளங்கோவையையும் உலகினிற்றே தந்து வாய்புகழ்கொண்ட நாடு தமிழ் நாடு! உன் தாய்நாட்டிற்குச் சுதந்திரம் வேண்டுமென்றாய், ஆண்களேடு பெண்கள் சரி நிகர் சமானமாக வாழ

வேண்டுமென்றும் முரசுகொட்டிய பாரதியாரைப்பற்றி நீ அறிவாயா? தேமதாத் தமிழ் ஓசை உலகெல்லாம் பாவும் வகை நீ செய்தல்வேண்டும்.

ம் கல்லூரி மாணவனே!

நம் கல்லூரி ஆல்போற் தழைத்து அறுகுபோல் வேருன்றி வருவது நீ அறிந்த விஷயமே! தனைத்துவரும் கிழமைகளுள் எங்கள் தமிழ் அபிவிருத்திச் சங்கமுமொன்றே! அமிழ்நீறும் இளிய நந்தமிழாகிய செந்தமிழை விருத்திசெய்யும் நோக்கத்துடனேயே இச்சங்கம் நிறுவப்பட்டது. இதை நீ ஆகரித்துவருகின்றாயா? இச்சங்கத்தில் நீயும் ஒரு அங்கத்தவனா? இல்லையெல் இன்றே இச்சங்கத்தவனாகச் சேர்ந்துகொள். இச்சங்கத்தின் முன்னேற்றம் உன்னிலே தான் தங்கியிருக்கிறது. இச்சங்கம் இறந்துபோகாத உயிருடன் இருப்பதற்கு உன் உதவியே வேண்டற்பாலது.

உன் தாய்மொழியைப் பேசுவதிலும் வாசிப்பதிலும் உனக்குள்ள வெட்கம் யாத? தமிழனாகப் பிறந்த உனக்குத் தமிழ் வாசிக்கத் தெரியாதென்று சொல்வதில் வெட்கமில்லையா? 'சாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ் மொழிபோல் இளிதாவதெங்கும் காணோம்' என்று சுப்பிரமணிய பாரதியார் கூறியிருப்பதை நீயறியாயா?

நம் கல்லூரி வாசிக்கசாலையில் அநேக தமிழ் நூல்கள் இருக்கின்றன. இவைகளை நீ வாசித்தறிந்திருக்கிறாயா? வாசிக்கசாலை ஆசிரியர் உன் வேண்டுகோளின் படி அப்புல்தகக்களை உன் பாசிப்பிற்குத் தருவார். தமிழ்ப் போசிரியர்கள் அவைகளின் சுவையை உனக்குப் பருக்குவார்கள். ஆகையால் அப்புல்தகக்களை வாசிக்க மறவாதே.

S. செல்வரத்தினம்,

H. S. C. Arts,

கைத்தறி

[இஃது ஒரு நெசவு தொழிலாளியின் கூற்றாகக் கூறப்பட்டது.]

E. வேலாயுதம்.

- “வள்ளிக் கணவன் பேரை.....” என்றமெட்டு.
1. கைத்தறி கைத்தறியென்று கதறியும் கணவான்களினின்று மித்தணி உருக்கிறார்கள் - ஐய! மிகைபட உரைக்கிறார்கள்.
  2. செய்யும் தொழில் எல்லாம் சீர்தாக்கிப் பார்க்கின்ற கெய்யும் தொழிற்கு மீளில்லையாம் - ஐய! தத்தவர் திருவள்ளுவர்.
  3. படைமரம் மூண்டதன் பன்னத்தண்டும் ஒன்றுமேணும் புறம்சரம் பலவல்லவோ - ஐய! துணரியும் கணக்கல்லவோ.
  4. தாந்தியு இல்லாமல் தாற்றதாலை என் செய்வோம் பொச்சுக்கயிறு இல்லாமல் - ஐய! சச்சுச்சுலை ஆருமோ தான்
  5. சிறுத்தபல குன்றிச் சிக்காரச் சவரக்கத்தி கறுச்சி வர எங்குதவி - ஐய! பொறுக்கிப் போடும் பலகன்றால்.
  6. பாரத்தில் கோத்துறாமே பரவினச் சுற்றும்போது பாச்சுற்ற ஒருவரவேணும் - ஐய! பாப்பிடிக்க இன்னொருவர்.
  7. பறக்குப் பறக்கொன்ற படைமரத்தில் சுற்றும்போது பறத்தவர திருவர் வேணும் - ஐய! பரிசுறவரும் இருவர் வேணும்.
  8. விழுநிலைம் அச்சிதும் எண்ணி எண்ணிக் கோக்கும்போது பிழையின்றிக் கோக்கவேணும் - ஐய! வினைவதை யாரறிவர்.
  9. எண்ணி எண்ணிக் கோக்கும்போது விழுநிலை பிழையிட்டாலும் எப்பிசறு பெரிதல்லவே - ஐய! எங்கு வேலை பெரிதல்லவே.
  10. அச்சினிள் கோக்கும்போது ஒருபிழையிட்டாலும் எம் பிழை பெரிதல்லவோ - ஐய! எங்கு வேலை பெரிதல்லவோ.
  11. கண்ணுடை மணிநிரலுவர் கருத்துடன் கோக்கிடின செய்வதம் மிக் எனது, 12. ஐத்து அடிக்காய்ப்பொன்ற இழுத்தக் கட்ட உண்டிதானே வெத்துமணம் கோவேண்டாம் - ஐய! விசைத்தடியும் தேகவைப்பும்.
  13. நோனிகை சுற்றபவர் செய்யுதிச் சுற்றிகன் கோய்தானே செய்பவர்க்கு - ஐய! செய்வதம் வெகு கிரமம்.
  14. சடக்குச்சடக்கென்று சட்டிவேலும் கோமெல்லாம் சன்னதம் கொள்ளவேணும் - ஐய! சட்டமடமன வேலை.
  15. சட்டக்கு வட்டகென்று வட்டாரேரும் கோமெல்லாம் காய்கை கழியுமன்றே - ஐய! காந்தானும் கழியுமன்றே.
  16. பூவேலை செய்ய வல்ல டோபி யந்திரம் இருக்கவேணும் ஆம் வேலைசெய்யக் காணும் ஐய! அதற்கு வன் வாம் ஆனபபட.
  17. விதற்கு விதற்கெனவே வினாத்துவரும் குறக்குதாலை இறக்கி வைத்தும் வளர்ள் அச்ச - ஐய! இறக்க வரும் செய்த தணி.
  18. தாற்ற தால் இல்லையென்று சேர்த்திடாதீர் சேராதரே மாற்றமொன்று சொல்லுவேய்யான் - ஐய! மலிழ்த்த வாரும் தால் தாற்க.
  19. படலம் பணியும் எல்லாம் திட்டமுடன் செய்வோபாமே எட்டுமட்டும் செய்தபார்ப்போம் - ஐய! உன்னதமக வாரீர்.
  20. வாரும் வாரும் சேரமுரேரீர் உருத்தியழைத்திடவேம் செய்வருத்தக் கூலி தரும் - ஐய! மெய்யான் வாரகு தித.
  21. கைத்தறி பெருகிடக் கைத்தொழில் மலித்திட கித்தியம் தேசுபக்கி - ஐய! அத்தடன் வீரத்தியாகம்.
  22. ஒற்றமை வளர்த்திடப் பொறுமை மலித்து வாக்கக் கற்றுணர்வீர் கைத்தறியை - ஐய! அற்புத வாழ்வாகுமே.

English Editorial Board

Editor:

E. R. Appadurai

Associate Editor:

J. Jeevarajah

Literary Section:

P. Rangasamy

K. Rajadurai

Sports Section:

R. Thiagarajah

Co-eds. Section:-

Miss T. Kandiah

Miss C. Kanapathipillai

Junior Section:

V. Kanagaratnam

S. Rabindranath

S. Santhirarajah

Faculty Adviser:-

Mr. K. C. Thurairatnam, B. A. (Lond)

Tamil Editorial Board

Editor:

Miss Kamalam Tampoe

Associate Editor:

A. Sathasivam

Literary Section:

Miss M. Saraswathy

Miss T. Kandiah

S. Selvaratnam

Verse Section:-

P. Rangasamy

E. Vellautham

Junior Section:-

Miss S. Sanders

E. Panchadcharam

Faculty Adviser:-

Mr. P. Navaratnam M. A.